

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Ch. E. E.**, státní příslušnost [stát]
bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-43991-4/SO-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní**“

orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2018, č. j. OAM-8298-80/PP-2014. Předmětným usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**správní řád**“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), protože žalobce správnímu orgánu I. stupně nedoložil řádný doklad o zdravotním pojištění.

II. Napadené rozhodnutí žalované

2. Žalovaná v úvodu napadeného rozhodnutí nejprve popsala dosavadní průběh řízení o žádosti žalobce podané dne 17. 6. 2014. Připomněla, že žalobce o povolení k pobytu původně požádal z důvodu sloučení s paní B., později uvedl, že žije s paní J., načež správnímu orgánu I. stupně oznámil, že žije s paní N. G. O., se kterou čekají dítě; k tomu žalobce doložil též nájemní smlouvu k bytu a několik společných fotografií. Dále žalovaná popsala, že předložené doklady správní orgán I. stupně vyhodnotil jako nedostatečné, pokud jde o prokázání existence trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce proto vyzval k doložení dalších dokladů. Touto výzvou správní orgán I. stupně žalobce zároveň vyzval k doložení dokladu o zdravotním pojištění. Řízení o žádosti pak správní orgán I. stupně zastavil z důvodu, že žalobce požadované doklady nedoložil.
3. Následně žalovaná reprodukovala odvolání žalobce a námitky v něm uvedené, přičemž ve vztahu k posouzení dokladů týkajících se trvalosti vztahu žalobce s paní O. správnímu orgánu I. stupně vytkla, že nijak neupřesnil, z jakých důvodů žalobcem předložené doklady splnění dané podmínky neprokazují. Žalovaná tak označila usnesení za částečně nepřezkoumatelné, jedním dechem však dodala, že to nezakládá důvod pro jeho zrušení, neboť žalobce nedoložil jinou zákonem stanovenou náležitost – doklad o zdravotním pojištění. Žalovaná vysvětlila, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně doložil, že je pojištěn jen do dne 10. 7. 2017, pozdější pojištění ani přes výzvu ze dne 11. 1. 2018, č. j. OAM-8298-87/PP-2014, však neprokázal, přičemž doklad o zdravotním pojištění nebyl součástí ani jeho podání ze dne 21. 12. 2017, jak žalobce namítal v odvolání. Takový doklad žalobce předložil až dne 5. 4. 2018 v rámci doplnění svého odvolání (dle dokladu byl pojištěný od 14. 12. 2017 do 13. 6. 2018, potažmo do 13. 9. 2018). Podle žalované tak bylo zastavení řízení důvodné, neboť žalobce včas neodstranil vady žádosti, které bránily jeho projednání. K tomu žalovaná ještě doplnila, že řádné doklady (doklad o pojištění s platností od 11. 7. 2017) žalobce nepředložil ani v odvolacím řízení.

III. Obsah žaloby

4. Stejně jako v odvolání žalobce ve své žalobě namítal, že doklad o zdravotním pojištění doložil k doplnění svého odvolání dne 5. 4. 2018, přičemž toto pojištění je platné do 13. 9. 2018. Jediným důvodem zamítnutí žádosti (ve věci šlo o zastavení řízení, pozn. soudu) byl fakt, že tento doklad byl doložen v rámci odvolání a nikoli v rámci samotné žádosti. Takový postup lze označit za přepjatě formalistický a nezohledňující individuální okolnosti případu, nehledě na to, že žalobce by mohl podat žádost o přechodný pobyt znovu a splňoval by všechny náležitosti – v důsledku formalistického postupu žalované tak dochází k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce; k tomu žalobce

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62.

5. Žalobce dále namítal, že se žalovaná v rámci usnesení o zastavení řízení nijak nezabývala přiměřeností tohoto rozhodnutí z pohledu dopadu do rodinného života žalobce, když v této souvislosti upozornil na skutečnost, že na území pobývá se svou partnerkou, která nedávno porodila, a žalobce se tak musí starat o rodinu. Žalobce rovněž poukázal na potřebu respektovat nejvyšší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce závěrem své žaloby navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. V podání ze dne 25. 6. 2018 pak žalobce ještě ke své žalobě a souvisejícímu návrhu na přiznání odkladného účinku (jemuž zdejší soud nevyhověl) předložil prohlášení rodičů partnerky žalobce, týkající se dopadů nevyhovění jeho žádosti do rodinného života žalobce, resp. jeho partnerky.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zejména odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že to splňuje všechny požadavky na něj kladené správním řádem. Vzhledem k tomu, že podle ní bylo zastavení řízení v souladu se zákonem, navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.
8. V replice k tomuto vyjádření žalobce setrval na svých žalobních námitkách, k nimž doplnil a připomněl, že doklad o zdravotním pojištění ke své žádosti původně doložil, přičemž kdyby správní orgán I. stupně o jeho žádosti rozhodl ve stanovené lhůtě, zdravotní pojištění by nepozbylo platnosti. Žalobce zopakoval, že pouhá skutečnost, že doklad o zdravotním pojištění, zvláště pokud se jednalo jen o jeho prodloužení, byl předložen až v odvolacím řízení, nemůže být důvodem neúspěšnosti žádosti. Žalobce přitom upozornil také na rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, v němž žalovaná podle něj v obdobném případě relativizovala omezení novot v odvolacím řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a soud ve věci neshledal potřebu provádět dokazování.
10. Podstata projednávané věci totiž spočívá čistě v posouzení právní otázky, a to zda žalovaná měla v odvolacím řízení přihlížet k žalobcem dodatečně předloženému dokladu o zdravotním pojištění; s tím pak souvisí otázka, zda správní orgány měly při zastavení řízení posuzovat i dopad takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
11. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „(r)odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo

následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“

12. Podle § 87b odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d), a e) tohoto zákona. Takovými náležitostmi jsou podle odkazovaného ustanovení cestovní doklad, fotografie, **doklad o zdravotním pojištění** a doklad o zajištění ubytování na území.
13. Ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže *„žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“*
14. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že *„(k) novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“*
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ke své žádosti podané dne 17. 6. 2014 původně doklad o zdravotním pojištění předložil, a to s platností do 22. 10. 2014. Po prvotním zamítnutí předmětné žádosti a vrácení věci žalovanou zpět k dalšímu řízení (ve věci tak již bylo jednou rozhodováno), správní orgán I. stupně v důsledku zániku platnosti dřívějších dokladů vyzval žalobce k doložení dokladů aktuálních; to žalobce učinil. K předložení aktuálního dokladu o zdravotním pojištění (opět z důvodu zániku platnosti předložených dokladů) byl žalobce posléze vyzván ještě výzvami ze dne 14. 7. 2016 a 11. 5. 2017. Na ně reagoval žalobce doložením dokladu o zdravotním pojištění dne 27. 7. 2016 (s platností 11. 6. 2016 – 10. 10. 2016), dne 23. 1. 2017 (s platností 11. 10. 2016 – 10. 4. 2017) a podáním ze dne 22. 5. 2017, v němž vedle dalších dokladů a fotografií doložil doklad o zdravotním pojištění s platností 11. 4. 2017 – 10. 7. 2017.
16. Správní orgán I. stupně však v dalším průběhu řízení, kdy prověřoval další skutečnosti ohledně soužití žalobce s paní J. a následně paní G. O., dospěl k závěru, že je nutné doložit nový doklad o zdravotním pojištění, neboť ten předchozí pozbyl dne 10. 7. 2017 platnosti (a žádný pozdější doklad se ve správním spise nenacházel). Proto jej výzvou ze dne 11. 1. 2018, č. j. OAM-8298-87/PP-2014 (vedle doložení dokladu, že je rodinným příslušníkem občana EU) vyzval též k předložení dokladu o zdravotním pojištění, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení předmětné výzvy. Žalobce ovšem požadované doklady ve stanovené lhůtě (ani později) nedoložil a správní orgán I. stupně proto řízení o jeho žádosti zastavil.
17. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce požadovaný doklad o zdravotním pojištění předložil až v odvolacím řízení dne 5. 4. 2018, přičemž na dokladu je uvedena platnost pojištění od 14. 12. 2017 do 13. 6. 2018 (později prodlouženo do 13. 9. 2018). K tomuto dokladu však žalovaná s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížela, a byť korigovala závěry správního orgánu I. stupně ohledně doložení partnerského vztahu žalobce s paní O., jeho odvolání pro nepředložení dokladu o zdravotním pojištění zamítla.
18. Zdejší soud se s tímto postupem žalované ztotožňuje, neboť aplikaci koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu považuje v dané věci za správnou.

19. Soud v této souvislosti nejprve připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně (tj. i odpovědnost za řádné doložení dokladů) na žadateli, nikoliv na správním orgánu, což platí i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36). Následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti je potom zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24).
20. Přímo ve vztahu k nedoložení dokladu o zdravotním pojištění tato východiska potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018 - 57, v němž rovněž přílehavě pro nynější případ konstatoval, že s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu nelze přihlížet k předložení dokladu o zdravotním pojištění ani v případě jeho předložení v odvolacím řízení. Podle kasačního soudu lze totiž případné důkazní deficity před správním orgánem I. stupně „zhojit toliko postupem respektujícím citovanou zásadu koncentrace. Jak plyne z konstantní judikatury zdejšího soudu, je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29 či rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 nebo ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60).“
21. Tyto závěry jsou plně přenositelné i na nynější věc, neboť soud neshledal důvod, proč by měl popsanou koncentrační zásadu v tomto případě prolomit. Žalobce jako žadatel o povolení k přechodnému pobytu nesl odpovědnost za řádné doložení všech zákonem stanovených podkladů, když jejich doložení bylo i v jeho zájmu. Správní orgán I. stupně přitom žalobce k doložení chybějícího (resp. aktuálního) dokladu o zdravotním pojištění řádně vyzval a stanovil mu k tomu též přiměřenou lhůtu. Pokud žalobce předmětný doklad v řízení před správním orgánem I. stupně ani přes uvedenou výzvu nepředložil, nemohl tuto svou pasivitu dohnat předložením dokladu v odvolacím řízení. Žalobce přitom v odvolání ani žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možno dovodit, že požadované podklady nemohl předložit v řízení v prvním stupni (s ohledem na citovanou právní úpravu je naopak zřejmé, že žalobce byl povinen v rámci řízení o jeho žádosti předmětný doklad předložit). Nadto je vůbec otázkou, zda v odvolacím řízení předložený doklad lze pokládat za doklad řádný, pokud tento nepokrývá období od konce platnosti předchozího dokladu (10. 7. 2017) do 14. 12. 2017; bližší posouzení této otázky je však s ohledem na popsanou koncentraci řízení bezpředmětné.
22. Vzhledem k výše uvedenému pak soud nemohl přisvědčit ani námitce formalistické aplikace § 82 odst. 4 správního řádu. Na tom nic nemění skutečnost, že se v nynější věci jednalo o „pouhé“ nedoložení prodloužení platnosti zdravotního pojištění, jehož existenci žalobce v průběhu správního řízení nejprve řádně dokládal. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že žalobce byl povinen splňovat podmínku zdravotního pojištění po celou dobu řízení, takže v situaci, kdy jím předkládaný doklad pozbyl platnosti, správní orgán I. stupně jej k doložení platného zdravotního pojištění vyzval. Soud samozřejmě nijak nezpochybňuje, že dříve předkládané doklady o zdravotním pojištění pozbyly platnosti též v důsledku délky řízení před správním orgánem I. stupně (nutno však současně

podotknout, že komplikovanost řízení byla dána též změnami tvrzení žalobce o jeho partnerských vztazích), nicméně to pořád nic nemění na tom, že žalobce byl na tento nedostatek řádně upozorněn a byl mu poskytnut dostatečný prostor jej napravit (doplnit chybějící doklad). Pokud tak bez jakéhokoli omluvitelného důvodu neučinil, nelze uplatnění koncentrační zásady považovat v jeho případě za jakkoliv formalistické – opačný závěr by ve svém důsledku vedl k jejímu faktickému popření.

23. Z tohoto pohledu byl tedy nepřipadný i odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, který podle zdejšího soudu není pro nynější věc nijak relevantní, neboť byl postaven na zcela jiných skutkových základech. Nejvyšší správní soud se zde vůbec nezabýval otázkou aplikace koncentrační zásady podle § 82 odst. 4 správního řádu (v dané věci se jednalo o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že tato žádost nebyla podána ve stanovené lhůtě), jeho závěry tudíž nejsou ve světle výše citovaných judikatorních východisek pro věc přímo použitelné.
24. Konečně, pokud žalobce v dané souvislosti v replice poukazoval na případy rozhodovací praxe žalované, která měla ve svých rozhodnutích několikrát uznat i doklady doložené až v odvolání, tuto prezentoval jen předložením jediného takového rozhodnutí žalované. Z předmětné námitky tak nijak nevyplývá, že by se mělo jednat o ustálenou praxi žalované, kterou by žalovaná byla i v nynější věci vázána – předložené rozhodnutí může naopak představovat excés z její rozhodovací praxe. Nehledě na to, že tento závěr nemá oporu ve výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu a jako takový tak nemůže obstát. Rovněž tato subnámitka je proto nedůvodná.
25. Soud se dále zabýval námitkou, podle níž měly správní orgány posuzovat nepřiměřený dopad usnesení o zastavení řízení, potažmo napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Rovněž tuto námitku shledal soud nedůvodnou, když v tomto ohledu zdůrazňuje, že žádost žalobce nebyla vůbec věcně posuzována [řízení bylo pro nedoložení zákonem stanovených dokladů zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Z tohoto pohledu tak vůbec nebylo namístě posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť takový zásah nebylo možné s žádnými věcnými důvody poměřovat. V tomto směru soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 - 50, který v obdobném případě zcela relevantně pro nyní posuzovanou věc uvedl, že „v dané věci je rozhodnutí správního orgánu rozhodnutím procesního charakteru; protože správní orgán zastavil řízení pro podstatné vady, pro něž nebylo možné v tomto řízení pokračovat (§ 66 odst. 1 písm. c) s. ř.), nebyl povinen o žádosti stěžovatele rozhodnout meritorně. Přitom platí, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, čj. 7 Azs 46/2017-28 nebo ze dne 14. 12. 2017, čj. 9 Azs 256/2017-57). Rozhodl-li správní orgán prvního stupně o zastavení řízení pro nesplnění podmínek podle správního řádu, nebylo jeho povinností, aby se zabýval také otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nadto nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, nebo

ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, na který odkázal v napadeném rozsudku také městský soud).“

26. Obdobně lze vyjít též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 - 24, v němž soud uvedl: „Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“ Tyto závěry považuje zdejší soud za plně přenositelné na nyní projednávanou věc, ztotožňuje se s nimi a plně na ně odkazuje. Vzhledem k tomu se pak již soud také blíže nezabýval tvrzeními týkajícími se soužití žalobce s jeho partnerkou a péčí o narozené dítě.

VI. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu